

SÈRIE 4**Opció A**

1.

Però no veus ni un home, jovenet, ni una àliga, sinó que jo sóc el senyor de tots els déus que m'he transformat per a l'ocasió.

2.

El text el componen dues oracions principals coordinades per la partícula δὲ. La primera que té com a verb ὀράς, té el vocatiu ὦ μαιράκιον, amb funció d'interpel·lació, i dos complements directes, ἄνθρωπον i ἄετον, coordinats per la conjunció οὐτε, repetida al davant de cadascun. La segona és una oració copulativa en què el verb εἰμι té com a atribut ὁ βασιλεὺς complementat pel genitiu πάντων τῶν θεῶν. El subjecte, el pronom de primera persona, és elíptic, però està complementat pel demostratiu οὗτός que li dona èmfasi, per una banda, i el participi d'aorist ἀλλάξας amb valor apositiu, per una altra, del qual depenen el complement directe ἐμαυτόν i el circumstancial de temps πρὸς τὸν καιρὸν.

3.

πάσαι, δεῖ

4.

- a) σκοπέω
- b) τὸ ὕδωρ
- c) τὸ φάρμακον
- d) ὁ νόμος
- e) τὸ φῶς

5.

a.1, b.2, c.2, d.1, e.1

Opció B

1.

Però no veus ni un home, jovenet, ni una àliga, sinó que jo sóc el senyor de tots els déus que m'he transformat per a l'ocasió.

2.

El text el componen dues oracions principals coordinades per la partícula δὲ. La primera que té com a verb ὁράς, té el vocatiu ὦ μαιράκιον, amb funció d'interpel·lació, i dos complements directes, ἄνθρωπον i ἀετὸν, coordinats per la correlació de conjuncions οὔτε ... οὔτε. La segona és una oració copulativa en què el verb εἰμι té com a atribut ὁ βασιλεὺς complementat pel genitiu πάντων τῶν θεῶν. El subjecte, el pronom de primera persona, és elíptic, però està complementat pel demostratiu οὗτός que li dona èmfasi, per una banda, i el participi d'aorist ἀλλάξας amb valor apositiu, per una altra, del qual depenen el complement directe ἐμαυτὸν i el circumstancial de temps πρὸς τὸν καιρὸν.

3.

- a) λαμβάνειν
- b) ἔλαβε
- c) λαβεῖν
- d) λαβέσθαι
- e) ἔλαβον

4.

- a) neuròtic, neurocirurgia
- b) onomatopeia, onomàstica
- c) baríton, baròmetre
- d) geografia, geologia
- e) gènesi, genètica

5.

Els ciutadans de l'Àtica s'organitzaven en tribus després de les reformes de Clístenes. Aquest va dividir la població en deu tribus de caràcter territorial, a cadascuna de les quals se'ls assignaven tres *tritties*. Una tritia era una de les deu parts en què Clístenes va dividir cadascuna de les tres zones en què va dividir l'Àtica: ciutat, costa i interior. A cada tritia hi havia un determinat nombre de dems o municipis. Cada tribu tenia, doncs, tres tritíes, una per zona. Cada any s'escollien cinquanta representants de cada tribu perquè anessin al consell o *boulé*, l'òrgan de govern d'Atenes. Els projectes d'aquest consell eren debatuts després a l'assemblea de ciutadans o *ekklesia*.

Xàntip va participar a les Guerres Mèdiques, en què es van enfrontar els grecs i els perses. Això va passar entre els anys 492 i 479 aC. La primera expedició persa contra Tràcia i Macedònia va ser encapçalada pel rei Darios, que fou derrotat al promontori

de l'Atos. A la segona, els perses van arribar a Marató (490 aC) on van tornar a ser derrotats pels atenesos. A la mort de Darios, el seu fill Xerxes va continuar les campanyes expansionistes del pare i va vèncer els espartans comandats per Leònidas a la batalla de les Termòpiles (480 aC). Aquesta victòria li va deixar el camí lliure cap a Atenes. El mateix any, es va enfrontar amb els atenesos a les ordres de Temístocles a la batalla naval de Salamina. Derrotada en aquesta batalla, la flota persa es va retirar a Mícale, una península de l'Àsia Menor. L'any següent les tropes gregues de Pausànias derroten definitivament l'exèrcit persa de terra a la batalla de Platea, i la flota grega que patrullava a les Cíclades destrueix l'esquadra persa a Mícale.

Pèricles va consolidar el sistema democràtic instaurat pel seu avantpassat Clístenes donant plens poders al Consell i a l'Assemblea. Per fomentar la participació del màxim nombre de ciutadans possible en la democràcia, va establir un *misthos* o sou per als que formaven part d'un jurat o anaven a reunir-se a l'àgora.